

מדינת ישראל
משרדיה הממשלה

משרד

בג' 21/3
בג' 21/3

הנאות
27/11/97 נ.מ.
ס.ס. 6

מחלקה



שם תיק: ועדת כהן-קדמי בעניין ילדי תימן - פרוטוקול
מושבות הוועדה - סדרה ב - 'פרוטוקול מיום

מוזהה פיזי:

9753/3

מוזהה פריט: 0000eOct

כתובת: 8-6-3-109-2

תאריך הדפסה

11/07/2016

ערות החקיקה ממלכית עניין כל שעת
העלמים של גזירים מודרני גוף רשות
בשנה 1954-1968

בג' 21/3
בג' 21/3

גלוואול שירותי משלד 1993 בע"מ

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלים
של ילדים מביו עולי תימן בשנים 1948-1954

27/11/97 מיום ישיבה

חברי הוועדה:

ג'ו"ר – שופט בדים – יהודה כהן.
 חברה בוועדה – שופט בדים – דליה קובל
 חבר בוועדה – אלוף במילואים – דוד מימון

מיגורן שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בוררוויות, בתים משפט
 - * הקלות ופיענוח סרטים וקסטות
 - * תרגומים מקצועיים בכל השפות
 - * אספקת כח אדם מקצועי משרדי וטכנאי
 - * הדפסות על מחשב
 - * הדפסות על לינז'

ועדת החקירות הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבון עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27/11/97

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדיםוס - יהודה כהן.
חברה בוועדה - שופטת בדיםוס - דליה קובל
חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

עדותה של הגב' כוכבה צורי - תיק 135/97

היו"ר: בוקר טוב, אני פותח את ישיבת הוועדה, היום 27 לנובמבר 97, והעדות הראשונה תהיה של כוכבה או מיכאל, מי יעיד?

כ.ה. קובל: מי ימסור את העדות?

היו"ר: אז הגברת כוכבה צורי ואני מזכה לך שعليיך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

גב' כוכבה צורי: רק את האמת.

כ.ה. קובל: זה בעניין הבית מלכה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלים
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' כוכבה צורי: נכון.

הייו"ר: מעוניין אותנו שביל הרקע אתם הייתם אז עולים חדשים?

גב' כוכבה צורי: נכון.

הייו"ר: באיזה מארץ?

גב' כוכבה צורי: מפרס.

הייו"ר: מפרס.

כ.ה. קובל: רק לפרטוקול, מדובר בתיק 135/97.

דוד מימון: באיזה שנה עלייתם?

גב' כוכבה צורי: אני עלייתי בשנת 50' ובעלי ב- 51'.

דוד מימון: אתם נישאים פה?

גב' כוכבה צורי: אנחנו היגינו מאורסים בחוץ לארץ והתחתרנו פה.

דוד מימון: פה התחרתנו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' כוכבה צורי: נכון.

היו"ר: אנחנו מחליפים מילים כי לפני שבעה דורות הסבא שלי עלה מפרס. אבל אני לא יודע אף מילה פשוטית... א... א... א...

גב' כוכבה צורי: כי לא דיברו.

היו"ר: אז מדובר בבת שלך שמה מלכה דוריה.

גב' כוכבה צורי: צורי.

היו"ר: צורי, סליחה.

כ.ה. קובל: שנולדה כאן.

היו"ר: שנולדה כאן באיזה תאריך?

גב' כוכבה צורי: בשנת 52'.

היו"ר: בשנת 53' כתוב פה, 19.7.

גב' כוכבה צורי: 52'.

היו"ר: היא נולדה בשנת 52'.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלים
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' כוכבה צורי: 52'.

היו"ר: ובסנת 53' קרה המקרה.

גב' כוכבה צורי: נכון.

היו"ר: ואנחנו רוצים שתספר עליו.

גב' כוכבה צורי: קרה המקרה ככה. הילדה הייתה ישנה בMITTEDה, השארתי אותה, אנחנו כמובן היינו במעברה, ואני הלכתי להביא דלי מים.

דוד מימון: באיזה מעברת?

גב' כוכבה צורי: מעברת אגרובן בחדרה. הלכתי להביא דלי מים, חזרתי ומצאתי את הילדה באיזה צרייף קטן, באותו צרייף שלנו מצאתי אותה שוכבת על הריצפה, הרמתי אותה, הקופסה הייתה מתחתיה, הרגשתי בבדים שלא שיש דיח של נפט. שכאלו היא שתחנה את הנפט.

הרמתי אותה -

היו"ר: בת כמה היא הייתה אז?

גב' כוכבה צורי: שנה וחודשיים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

כ.ה. קובל: היה הייתה בלי הכרה כשמצאת אותה?

גב' כוכבה צורי: כשהרמתי אותה, הייתה כמעט בלי הכרה.

היו"ר: ויש לך מושג איך ילדה בת שנה וחודשיים שותה עצמה?

גב' כוכבה צורי: היה הייתה יורדת מהמייטה.

היו"ר: היה כבר-

גב' כוכבה צורי: היה הייתה כבר גדולה, היה הייתה הולכת, הייתה רצה.

היו"ר: אז היה שתתה נפט.

גב' כוכבה צורי: לפי הריח של הבגדים, הרגשתי שהיא שתתה.

היו"ר: לפי הריח, כן. ואז?

גב' כוכבה צורי: אז תפטי אותה בידים, לחתמי אותה לקופת חולים, הייתה רחוכה. שמה, עשו לה שטיפה בתוך הקופת חולים והזמיןנו אמבולנס, לקרו אותה לחיפה. לבית חולים ברמבי". שמה עשו לה שטיפת מעיים עוד פעם, לקרו את הילדה, שמו אותה בחדר אמרו לי הנה הילדה נמצאת

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

פה, תלכי הביתה מחר בבוקר תבואי תבאי שני מנות דם ותבואי.

הלבנו למחrat בבוקר, לצערינו אמרו לנו שהילדה נפטרה.

היו"ר: במשך הלילה.

גב' כוכבה צורי: במשך הלילה, לא אמרו במשך הלילה, לא אמרו לנו כלום.

יצא הרופא מהחדר של הילדים, אמר לי שהילדה נפטרה. תלכו הביתה, אנחנו נטפל בכל העניינים, נשלח לכם מה שצריך לעשות. ועד עכשו לא קיבלנו תשובה.

היו"ר: זאת אומרת לא קיבלתם תשובה مما היה נפטרה, או -

גב' כוכבה צורי: שום דבר לא קיבלנו, مما נפטרה, אףה כברו אותה.

היו"ר: או בקשר לעובדה שהיא נפטרה.

גב' כוכבה צורי: נכון.

כ.ה. קובל: אבל אתם צירפתם בעצמכם לבקשתה, תעודה מבית החולדים רמב"ם,

גב' כוכבה צורי: זה במקרה -

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

כ.ה. קובל: לגבי גיליוון השתלשות המחלה נאמר, קבלתה, איך, מה עשו לה, متى נפטרה.

גב' כוכבה צורי: כן, זה במשך השנה וחצי שנדענו. כל הדברים האלה.

כ.ה. קובל: כן.

גב' כוכבה צורי: הבת שלי תקלה, והיא ידעה מה הולך, ובعلي לפני כמה שנים מצאו איזה ילדה, שמצאה את ההוריהם שלה, ולנו לא הייתה תעודה פטירה בכלל, אך לקבל תעודה פטירה, שלחו לנו '52', ואחר כך עוד פעם אמר לא נכון, הילדה נולדה ב-'52', איך נפטרה ב-'52? וזה עוד פעם שלחו לנו '53'.

כ.ה. קובל: אז עשינו למרות שיש בידכם את התעודה הזאת מבית החולים רמב"ם, ותעודה הפטירה שמתאימה לתאריך שכותב בתעודה של בית החולים רמב"ם שהיא נפטרה, אתם חשובים שהיא לא מתה?

גב' כוכבה צורי: אנחנו חשובים, כי אנחנו אין לנו קבורה, אין לנו כלום. אין לנו אפילו, אומרים שהיא נפטרת במקום צזה וכזה. הבן הלא ראה כלום.

דוד מימון: אחרי שאמרו לכם שהיא נפטרת, לא הליכתם לבדוק בחברת קדישא או באיזשהו מקום?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' כוכבה צורי: אמרו לנו שהם שולחים אחרים.

דוד מימון: אז חיכיתם?

גב' כוכבה צורי: חיכינו, חיכינו, לא שלו, עד עכשו לא שלו כלום.

דוד מימון: לא הlectedם באיזשהו שלב לבדוק?

גב' כוכבה צורי: אנחנו היינו תמים, אנחנו לא ידענו, אני סך הכל הייתה בת 19, לא ידעת שום דבר.

דוד מימון: והאם אתם מטילים ספק בטעודה של הרופא כפי שהשופת ציינה פה? הוא כתב במדויק את כל הנסיבות העניינים.

גב' כוכבה צורי: בסדר למה לא -

דוד מימון: אתם מטילים ספק לזה?

גב' כוכבה צורי: למה לא הודיע לנו שהוא עשה כל הדברים האלה?

דוד מימון: אז על זה אתם באים על התלונה למה לא הודיעו?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' כוכבה צורי: על זה אנחנו באים בתלונה, ועל זה אנחנו יודעים איפה הקבורה, אם היא נקברה או לא נקברה. תרשמו איפה הקבורה.

היו"ר: אני שואל רק ככה בשביל לדעת איך החיים מתנהלים. אם מישו מת והקרוביים לא רואים אותו אבל מקבלים תעוזת פטירה, ומקבלים את מקום הקבורה או שהוא בזיה, רק אז סימן שהוא מת. אם לא מקבלים, אז לא חשוב שיש תעוזת פטירה, או שהוא,

גב' כוכבה צורי: לא חשוב -

היו"ר: לא מקבלים את זה, אז הילדה חיה.

גב' כוכבה צורי: אנחנו חושבים שהילדה חיה.

היו"ר: נגיד בלי עניין ילדים תימן, שנעלמו הילדים.

גב' כוכבה צורי: בלי ילדים תימן, לא שייך לילדים תימן.

היו"ר: כן. היום אם היה קורה מקרה כזה, ולא מודיעים לכם, אז האיש לא מת עד שמודיעים.

גב' כוכבה צורי: אם היו מודיעים לנו איפה קבורה ואיפה קברו אותה ותבאו ותראו את הקבורה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלים
של ילדים מבין בעלי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

היו"ר: אבל גם פה -

גב' כוכבה צורי: ותעמדו על ידה, לקבור אותה, אז אנחנו שקטים.

היו"ר: אבל אתם יכולים לא ללבת לראות את הקבורה, אז היא לא מתה.

גב' כוכבה צורי: אנחנו רוצחים לראות את הקבורה, לראות איפה קבורה.

דוד מימון: מה היה הסיפור של עשר לירות לקבורה? מישו דרש מכם כספ?

גב' כוכבה צורי: אף אחד.

דוד מימון: אבל אתם כותבים במכtab. אתם כותבים, מה זה אף אחד,
אתם כתבתם אלינו מכתב,

גב' כוכבה צורי: זה בעלי אולי דיברו איתו, אני לא יודעת.

דוד מימון:נו, ואם אם לא יודעת את זה, אז אולי בעליך,

מר צורי מיכאל: היה אחד, זכרונו לברכה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: רגע מה שמדובר?

מר צורי מיכאל: צורי מיכאל.

היו"ר: מיכאל צורי האבא של הילדה משלים את העדות.

מר צורי מיכאל: היה אחד, היה אחד במעברה, קוראים לו ציון. אז הציון הזה, זיל נפטר לפני שנה וחצי, אמרתי ציון איפה קברתם הילדה? אמר אני נתתי תשע שקל, קברנו את הילדה בחדרה. ופה בת שלי חיפשה חלקה בחיפה, אז מה עשו אותה שתי חתיכות, חתיכה בחיפה וחתיכה -

דוד מימון: אבל אז שהוא אמר לך עוד לא הייתה הילדה שלך.

מר צורי מיכאל: מה?

דוד מימון: אז שהוא אמר לך, שהוא שילם כסף בשביל לקבור אותה. לא הלכת לראות איפה הקבר?

מר צורי מיכאל: לא אמר לי כלום, אמר אנחנו מטפלים בעניין.

דוד מימון: אמרת לפני רגע -

מר צורי מיכאל: לא, אני לא שילמתי כסף,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: רגע, אבל שאלת אותה, אמרת לפני רגע -

מר צורי מיכאל: הוא אמר לי, בא אמר לי ציון, מיכאל אל תdag
 הילדה אנחנו מטפלים בה, אנחנו קוראים אותה, אני נתתי
 תשע שקל, תשע ליריות,

דוד מימון: אבל לא שאלת איפה קברו אותה?

מר צורי מיכאל: הוא אמר בחדרה.

דוד מימון: לא הlectedם לחדרה לבדוק?

מר צורי מיכאל: לא, לא הlectedו.

דוד מימון: למה?

מר צורי מיכאל: לא נתנו לנו.

דוד מימון: מה לנו נתנו?

מר צורי מיכאל: אמרו בחיפה קבורה. הlectedו לחיפה, ברמב"ם מתה,
 הlectedי בחיפה חיפשתי שמה, אני ואחות של אשתי, שלושתנו
 אנחנו לא יודעים עברית, לא יודעים כלום. הlectedו אמרנו
 לנו לנו מספר של הקבר, לא נתנו לנו. לכט תחפשו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: זו הייתה הלידה הראשונה?

מר צורי מיכאל: הלידה הראשונה. הלכנו חיפשו, שום דבר לא מצאנו, הרמננו פחים ריקים, בית קברות ריקנות, הכל ריקות אין שום מתיים, אין שום דבר.

חרזנו הבית, התחלנו לבכות, שבבוקר לקחה אוטו אישטי, אמרה בוא נלך לילדה, אמרו מטה, קראנו בגדים שלנו, הרבענו לעצמנו, לא ידענו מה לעשות. אמרו לכט הביתה, אנחנו מטפלים בעניין.

אנחנו באננו, אחר כך מצאו ילדה אחת בתל אביב ראיתי, בחורה אחת מצא הוריהם שלה, בת 36 יש לה ארבעה ילדים. אז תيقף הلكטי לשירות רישום, יום ראשון הلكטי, יום שני הגיעו לי תעודה פטירה, 52'. שלחו לי ב- 52' נפטרה.

אחר כך עוד פעם, לא דיברנו כלום, אחר כך עוד פעם הلكטי, ב- 52', עוד פעם מצאתי ילדי תימן מחפשים. אני הلكטי, עוד פעם הلكטי, שלחו לי, אחרי יומיים שלחו לי ב-53'.

דוד מימון: אז על מה אתם -

היי"ר: שלחו לך תעודה, שלחו לך תעודה כל פעם.

מר מיכאל צורי: תעודה פטירה פעמיים, למה פעמיים?

דוד מימון: על מה אתם מתלוננים, אני רוצה להבין?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר מיכאל צורי: אנחנו מתلونנים, הילד לא מתה.

דוד מימון: רגע סליה, על זה שאותם לא יודעים איפה הקבר?

מר מיכאל צורי: איפה הקבר, היא היא -

דוד מימון: תן לי לשאול רגע, אתם לא יודעים איפה הקבר, או שאותם מטילים ספק בכלל אם היא נפטרה.

מר מיכאל צורי: כן, נכון, אנחנו רוצים לדעת,

דוד מימון: לא, תגיד מה אתם -

מר מיכאל צורי: אנחנו רוצים, יודעים שהיא נפטרה.

דוד מימון: אתם יודעים שהיא נפטרה.

מר מיכאל צורי: רוצים לדעת אם היא נפטרה.

כ.ה. קובל: לא, הוא רוצה לדעת.

דוד מימון: אז איך אתה מתייחס למכתב של ד"ר פאלק?

מר מיכאל צורי: ד"ר פאלק הוא זה -

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: שהוא כותב בדיקוק,

מר מיכאל צורי: הוא שיקר עלי.

דוד מימון: שיקר. אתה חושב שהמסמך הוא מזויף.

מר צורי מיכאל: בטח מזויף, למה לא הרא לנו -

דוד מימון: לא אני רוצה להבין רק, זה הכל.

מר צורי מיכאל: סליחה, למה לא הרא לנו הילדה, למה לא הרא לנו הנה הגוף, הנה הילדה שלכם אנחנו קוברים אותה. היו מראים לי, הפנים שלה, הילדה שלי, ואני יודע זה הילדה שלי. מטה היתי בשקט, אנחנו כל היום, היה לה תמונה בגודל השולחן זהה, תמונה יפה,

דוד מימון: אתה פשוט לא מאמין למסמכים שצירף.

מר צורי מיכאל: קרעת התמונה - היה בוכה לי.

דוד מימון: למסמכים שאתה צירף אתה לא מאמין.

מר צורי מיכאל: לא, אני לא מאמין, בטח לא מאמין. אני לא מאמין להם, איפה הילדה, למה לא אמרו לי בוא תקבור אותה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מתה, מתה בבית חולים, שולחים את ההורים שלהם שיבאו
יקברו.

כ.ה. קובל: אבל אחרי זה כשהקרוב שלו ציון אמר כך שהוא כבר אותה,
או קובר אותה בחרדה,

מר צורי מיכאל: לא אמרו כלום, לא שלחו לנו כלום.

כ.ה. קובל: ציון, ציון הקרוב שלו.

מר צורי מיכאל: ציון כן, ציון אחרי שנה וחצי, לפני שנה וחצי אמר
לי, הוא היה גוסס, שאלתי אותו אמר לי, ציון איפה קברו?
לפני המות שלו.

כ.ה. קובל: متى הוא אמר לך,

מר צורי מיכאל: לפני שנה וחצי.

כ.ה. קובל: שהוא שילם תשע לירוט?

מר צורי מיכאל: כן, תשע לירוט הוא שילם.

כ.ה. קובל: متى הוא אמר לך את זה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר צורי מיכאל: זה בשלבה, במעברה.

כ.ה. קובל: בשלבה. אז החלטת אותה מקום שהוא אמר לך שהוא כבר את

הילדה?

מר צורי מיכאל: לא הלכנו כלום, לא הלכנו, אמרו אנחנו מטפלים.
הוא גם היה בפנים, יד שלו בפנים, זכרונו לברכה.

כ.ה. קובל: אתה חושב שאולי גם ציוון היד שלו בפנים?

מר צורי מיכאל: כן, בטח, גם הוא מעורב בזה.
למה לא אמר לי הנה הילדה שלך, בוא תקבור אותה, בוא נלק
לקבור אותה, היה לוUCH אותה, הוא היה ועד של המעברה. היה
אומר לי מיכאל, בוא נלק לקבור את הילדה. לא אמרו לי
כלום, מטה, לכט הביתה.
מה מטה לכט הביתה? מטה לכט הביתה. אנחנו אלמים, לא
יודעים עברית, לא יודעים כלום, עולים חדשים.

דוד מימון: מיכאל אם זה המצב למה לא פניתם לפני זה לועדות
השונות שקמו להתלוונן?

מר צורי מיכאל: לא ידענו כלום, עד ששמענו -

דוד מימון: מה לא ידעתם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר צורי מיכאל: אז ששמענו מחפשים את הילדים. אנחנו גם כן אמרנו,

דוד מימון: לא ידעתם על קיומם של הוודאות הקודומות?

מר צורי מיכאל: לא, אמרו קבורה בחיפה, אני יודע, אחד אמר בחיפה אחד בחדרה, אמרתי לא נתנו לי, אשתי אמרה מה, אנחנו,

היי"ר: בסדר, תודה רבה.

מר אבנر: אני רוצה רק להגיד משהו, להעמיד דברים על דיוקם. אני הבן אבנر. ולצערנו אתם לא נתתם להם לנסה להסביר לכם למה שהם מתכוונים.

אנחנו במשך עשרים ויתר שנים אנחנו שואלים אותם את אותן שאלות. גם לנו הרבה דברים לא מסתדרים. דבר אחד שהבי הרבה לא מסתדר לי, זה מה רשום בבית החולים. בבית החולים רשום שהוא הגעה מחוסרת הכרה, וזה לא המילים שהם אומרים, זה לא בדיק היה ככה, שהאם שלי יצאה מבית החולים הילדה נופפה לה ביד ואמרה לה שלום. זה לא מה שהם רושמים בבית החולים. בכלל זה הדברים לא נראים לנו אמיתיים ואם הילדה היא כן נפטרה, למה לא הראו להם את הילדה?

היא הגעה, הם הגיעו לבית החולים לא יכולו להראות להם הנה הילדה הגעה, הם רושמים שהם ניתחו את הילדה, עשו לה ניתוח אחרי המוות. היום נהוג לפחות לשאול את ההורים או

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מיישחו, אם מרשימים לעשות נייחות שאחרי המוות. הם אמרו לה תלכו, הילדה מתה, אנחנו קוברים אותה, קברנו אותה. והניאתוח, קברו למשה, לפי התעוזות שיש לנו, שהקבורה נעשתה אחרי שלשה ימים. אף אחד לא יכול להראות להם את הגוף, זה משחו מאוד מוזר כאן.

אם הילדה באמת נפטרה, מיישחו היה לocket אותה אומר להם הנה הילדה, תזהו אותה, תהיו בטוחים שהילדה מתה, והילדה מתה ונגמר הסיפור. איך יכול להיות שהילדה כן נפטרה, הדברים כאן לא מתאימים בכלל. בכלל לא מתאימים למה שהם רשמו, ואם כן הילדה מתה, מיישחו בטח היה מראה להם אותה.

כ.ה. קובל: אתה אומר שהילדה נופפה לאמא בידה, ושהיא לא הייתה בחוסר הכרה. אז האם אומרת שכן הייתה בחוסר הכרה,

מר אבנر: בהתחלה, שמעי מה האמא אומרת, אבל את לא -

כ.ה. קובל: אבל בתעודה הרפואית כתוב, היה רושם שהלה הטבה במצבה.

מר אבנר: לא, כתוב תקראי מההתחלת, הילדה נשלחה אלינו באופן דחוף בגלל ש-

כ.ה. קובל: אני קוראת בפסקה השלישית, כי הרי היא הגיעה באמת בחוסר הכרה, ואתם אומרם ש...

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר אבנר: היא לא הגיעה בחומרה. מקופת החולמים בחדרה, על ידי אמבולנס היא לא -

כ.ה. קובל: אז אתה מטיל ספק بما שכתב בתעודה המקורית?

מר אבנر: זה לא נכון, מה זה מטיל ספק, זה לא נכון לדברי אמא שלי, היא הגיעה עם הכרה מלאה לבית החולים.

כ.ה. קובל: טוב.

דוד מימון: בסדר, אתה חוזר על דברי האבא שהתעודות בעיניכם הם לא-

מר אבנر: לא מתאימות, עכשו יותר מזה. הם קצר לא מתרגשים וקצת לא דוברים טוב עברית. הם כן הלכו לבית קברות בחיפה שם אמרו להם שתי גירסאות, על ידי הבן אדם הזה, ציון הזה מועד השכונה שאמր להם שהוא נתן כסף, והיא קבורה בחדרה. הספק שאבבא שלי מטיל, שהוא אומר שיכول להיות שהוא הכניס את הכסף לכיס שלו, כי הוא לא היה בן אדם כל כך כדי ישם שבעולם. יכול להיות שהוא סתום לך את הכסף, הכניס לכיס שלו ולא לך לשום מקום לבדוק. הדברים ש-

כ.ה. קובל: לך את הכסף ממי?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר אבנر:ABA של'.

מר צורי מיכאל: לא, מمنי לא ללח כספ'.

דוד מימון: אתם צריכים להחליט בעצמכם.

מר אבנר:ABA לא נתת לציוון כספ'?

מר צורי מיכאל: לא, אני -

דוד מימון: כדי שתחליטו את העובדות אצלכם לפני שאתם באים אלינו.

מר צורי מיכאל: - אז ציוון אמר אני נתתי ממועצה תשע שקל, תשע לירות, אנחנו קברנו את הילדה. איפה קברתם? בחדרה, זה הכל. אחר כך עוד פעם שאלתי -

היינריך: טוב, את זה אמרת.

מר אבנר: אני לא מזמן היתי בבית הקברות בחיפה, ויש לנו, כתוב שהיא קבורה בבית קברות בחיפה.

כ.ה. קובל: בחלוקת ילדים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר אבנر: בחלוקת ילדים ורשות מספר חלקה. פשוט אין שמה, יש שם
 מאות, למעשה קברים, אני לא יודע אם זה קברים, ואין שמה
 שום מספרים, אין שמה שום דבר, אני לא מאמין שניתן להגיעה
 פעם למציאת הקבר, אם יש דבר. כזה בסליל, אם יש סימון
 כזה. אין דבר כזה, אני הסתוובתי שמה, היינו שמה עם עוד,
 עוד שלוש אנשים שהיו איתני, ועוד מישחו שעובד שמה מהברת
 קדישא, הסתוובנו שם יום שלם כמעט, לא מצאנו שום דבר.

כ.ה. קובל: ולפי הספרים לא יכולתם למצוא את המקום?

דוד מימון: הייתה רשומה בספרים שמה?

מר אבנر: הם אומרים, בחברת קדישה, וזה נעשה דרך הטלפון שדיברתי
 שמה עם אחד בשם עקיבא, יצחק עקיבא, ונתנו לנו אישור,
 אמרו לנו שהיא קבורה בחלוקת הילדים במחנה דוד, אישור
 קבורה 3165.

כ.ה. קובל: האם בדקתם בספרים שלהם כש畢קרתם שם?

מר אבנר: לא. לא בדקתי בספרים שלהם. וניסיתי לחפש את הקבר יום
 שלם, ובספרים לא בדקתי.

היי"ר: תודה רבה. מה שמא?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר אבנر: אבנر.

כ.ה. קובל: אבנר צורי?

מר אבנר: כן.

היו"ר: העדות הייתה של הבן אבנر צורי.

עדותה של הגב' יפה בריגת - תיק 141/97

היו"ר: העדה הבאה היא הגברת יפה בריגת, בתיק 141/97, ואני מזכיר לך כנהוג, שעליך לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

קודם כל השאלה המקדימה, זה אתם הייתם אז עולים מאייה מקום?

גב' יפה בריגת: מטוניסיה.

היו"ר: מטוניסיה. והגעתם לארץ באיזה שנה?

גב' יפה בריגת: 51'.

כ.ה. קובל: בעצם מדובר במשפחה סרובי.

גב' יפה בריגת: משפחת סרובי, אני עוד לא נולדתי בקרה המקרה, ורק לפני שנתיים עלייתי על הנושא הזה והחלטתי לחטט ב-

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלams
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבת מיום 27 בנובמבר 1997

כ.ה. קובל: ויעקב היה הבן הבכור במשפחה?

גב' יפה בריגדה: לא, הבן השני במשפחה.

כ.ה. קובל: הבן השני?

גב' יפה בריגדה: כן.

היו"ר: כן, באיזה מחנה שיכנו אותן?

קריאה: ב מג'דל טבריה.

כ.ה. קובל: במעברת מג'דל טבריה.

היו"ר: הייתה מעברת?

קריאה: הייתה מעברת.

דוד מימון: מה שם ההורים?

גב' יפה בריגדה: שרה ופרג'י סרובי.

היו"ר: כן, אז את מדברת על אח שלך, שנולד בבית חולים הסקווטי בטבריה, את לא אומרת פה באיזה שנה הוא נולד, הא כן,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' יפה בריגת: אני ציינתי, בן 52', ל-3.

היו"ר: כן, כן, זה בהתחלת ציינתי. וניתן לו השם יעקב, כן, יעקב

סروسי? .. .

גב' יפה בריגת: נכון.

כ.ה. קובל: אחרי לידתו הוא יצא מבית החולים יחד עם האמא ותזר
למגדל טבריה?

גב' יפה בריגת: נכון.

כ.ה. קובל: כן. אבל אני רואה לפי המכתב שלא עשו לו ברית בשעתו,
מןוי שהוא היה קטן וחולני.

גב' יפה בריגת: הוא היה קטן וחולני, נכון.

כ.ה. קובל: כן, אז הוא בכלל לא נימול עד המקרה?

גב' יפה בריגת: נכון. זה מה שאני יודעת מההורים, כמובן.

דוד מימון: כן, ברור לנו.

כ.ה. קובל: אז כמה זמן הוא היה בבית עם ההורים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

קריאה: איזה שבועיים בערך או יותר.

כ.ה. קובל: לא, אז צריך להחליט מי מדובר.

היוזר: אולי האבא ידבר.

כ.ה. קובל: אז אולי האבא ידבר?

היוזר: בקשה. אז משלים את העדות מר פרג'י סרובי.

מר פרג'י סרובי: בשנת 52', נולד הבן בשם יעקב בבית החולים סקוטי בטבריה, לאחר שהבאו אותו הביתה, אחרי שבועיים בערך, היה עוד קטן, ולא עשינו, לא הספנו אפילו לעשות לו את הבריאות. קיבל דלקת ריאות, היינו באוהלים, עף האוהל ונשארנו ככה מתחת לגשם, קיבל איזה דלקת ריאות, אני לא יודע מה, ולקחנו אותו לרופא, ל קופת החולים.

הרופא בקופת החולים נתנה לו תרופה, וمبיאים את התרופה, ולא בולע, זורק אותה, לא רוצה לקבל אותה. לקחנו אותה שום פעם ל קופת החולים, שלחו אותנו לבית החולים.

היוזר: זה הרופא ד"ר משיח?

מר פרג'י סרובי: ד"ר משיח היה מטפל בו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבוּעָלִי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: בבית החולים,

מר פרג'י סרוצי: נדמה לי שווייצר כן. הכנסנו אותו לבית החולים, קיבלו אותו במחלקת ילדים הלכתיה •הביתה³• הילכנו הביתה. לחרת נדמה לי, או אחרי יומיים התקשרתי אליהם ושאלתי אותם מה מצבו, אמרו לי נפטר. איפה נפטר? איך נפטר? איפה קברתם אותו? אנחנו נטפל בכל דבר בדבר, לך הביתה ותהיה בריאות.

היו"ר: אתה דיברת בטלפון?

מר פרג'י סרוצי: שום דבר, רק בטלפון. רק בטלפון, מאז נעלמו עקבותיו.

כ.ה. קובל: אתה לא הלכת אחר כך לבית החולים?

מר פרג'י סרוצי: שום דבר, לא הלכת ולא התעניינתי ולא שאלתי אפילו שום דבר, אמרו לי נפטר ו אנחנו נטפל בכל.

כ.ה. קובל: אז קיבלת את זה שהוא נפטר ולא הלכת לבירור.

מר פרג'י סרוצי: שום דבר, כלום מהטלפון לבית, ישבנו שלושה ימים, אמרו לנו לשבת שלושה ימים, כי זה עוד אין לו ברית וקמנו, זה הכל.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

היו"ר: איז אתה האמת להם בטלפון.

מר פרג'י סרובי: האמנתי להם, נתתי להם את כל האמון, כי היינו עולים - חדשים, לא ידענו, אמרתך או ליאכל. מי שנפטר הם מטפלים בו.

היו"ר: וכאשר כבר לא היו אתם עולים חדשים איז -

מר פרג'י סרובי: לא, לא, אין לי מה להתקשר יותר אם הוא נפטר.

היו"ר: לא, אבל דעתכם השותנה. זאת אומרת אתם לא חשבים שהוא נפטר.

מר פרג'י סרובי: תראה, את האמת אנחנו לא חשבים שהוא נפטר ואני חשבים שהוא נפטר, לא יודעים.

היו"ר: לא יודעים, אתם רוצים לדעת.

מר פרג'י סרובי: תלויים באוויר, כשיצא עניין הוועדה הזאת, שהיא מבקרת, היא בודקת והכל, אמרנו ונסה את המזל שלנו, אולי הוא בן החיים?

דוד מימון: עשוו את השם נתם לו בלי לעשות ברית.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלום
של ילדים מבינו עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר פרג'י סרוסי: בלי, בלי.

כ.ה. קובל: אז בן כמה הוא היה? בן שבועיים שלושה?

מר פרג'י סרוסי: בערך איזה חצי שנה בערך.

דוד מימון: איך זה חצי שנה?

מר פרג'י סרוסי: חצי שנה הוא.

דוד מימון: הוא היה בבית החולים כי באמת הבית שלך כותבת, ששה שבעה חודשים.

מר פרג'י סרוסי: כן, חצי שנה.

כ.ה. קובל: אבל אתה אומר שהבאתם אותו הביתה ואחרי שבועיים הוא לא הרגיש טוב.

מר פרג'י סרוסי: הבנו אותו הביתה אחרי שבועיים, עוד לא הספקנו לעשות לו את הברית והכנסנו אותו לבית החולים.

דוד מימון: אז הוא היה בבית החולים חצי שנה?

מר פרג'י סרוסי: לא יודע, לא זוכך.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבינו עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: אז על סמך מה כותבים חצי שנה?

מר פרג'י סרוסי: לא זוכר.

גב' יפה בריגת: מתייך השאלות שלי אליהם והתשובות שלהם.

כ.ה. קובל: כי יש פה איזה אי בהירות.

דוד מימון: אתה זוכר שביקרתם אותו בבית חולים?

מר פרג'י סרוסי: לא ביקרנו אותו בכלל, היה תינוק.

כ.ה. קובל: היה תינוק בן שבועיים שלושה?

מר פרג'י סרוסי: שלושה כנ', אפילו חודש.

כ.ה. קובל: אפילו חודש, אז איך יכול להיות שהוא היה בן חצי שנה?
אתה אומר שהוא היה בן חודש.

מר פרג'י סרוסי: ככל nostro אותו בבית חולים בערך ככה היה, בן חודש.

כ.ה. קובל: אז הוא היה בבית החולים חצי שנה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבת מיום 27 בנובמבר 1997

מר פרג'י סרוסי: לא. היה בבית חולים שבועיים, אחרי שייצאתי -

כ.ה. קובל: אז הוא לא היה בן ששה שבועות בחודשים, הוא היה בן חודש.

מר פרג'י סרוסי: רק רגע, כי היא לא הולידה כמו כל נשים, היא בניתוח. אז היא יוצאה ועזבו את הילד שמה אצלם. רק אחרי שבועיים נתנו לנו אותו.

דוד מימון: אבל לפני רגע אמרתם שהיא יוצאה עם הילד הביתה.

מר פרג'י סרוסי: הבנוו אותו הביתה.

דוד מימון: כן, ולאחר כך הוא חלה -

מר פרג'י סרוסי: חלה וחזר לבית החולים.

כ.ה. קובל: אחרי שבועיים שלושה חלה וחזר לבית החולים.

מר פרג'י סרוסי: חלה וחזר לבית החולים, כן.

כ.ה. קובל: ואחרי יומיים שלושה נפטר.

מר פרג'י סרוסי: נפטר, ככה אמרו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלום
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

כ.ה. קובל: אז הוא לא היה בן חצי שנה.

מר פרג'י סרוצי: לא יודע, לא זוכך בדיקון.

כ.ה. קובל: טוב.

דוד מימון: לא, אילו לא היה כתוב לא היינו שואלים, אבל -

מר פרג'י סרוצי: לא זוכך, לא זוכך, לא זוכך.

כ.ה. קובל: הבת כתבה, אז אולי היא לא הבינה.

דוד מימון: כי אם הוא היה חצי שנה, אז בטח ביקרתם אותו,

מר פרג'י סרוצי: לא, לא, לא היכרנו אותו, היכרנו אותו רק בפנים
במשך שבועיים שהיה איתנו, זה הכל.

דוד מימון: אז נראה שהוא היה בן חודש, חודש ומשהו, זה הכל.

מר פרג'י סרוצי: יכול להיות, יכול להיות יכול להיות. כי ברית
אני זוכך לא עשינו לו, כי אמרו קטן, הוא עוד קטן ואין
לו משקל.

דוד מימון: אתם קיבלתם כשהיא יצאת לידי או?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר פרג'י סרוסי: שום דבר, כלום.

דוד מימון: אתם לא יודעים מספר תעודה זהות?

מר פרג'י סרוסי: לא תעודה לידה, ולא הספקנו אפילו לרשوت אותה ב-

דוד מימון: בתעודה זהות.

מר פרג'י סרוסי: בתעודה זהות, כן.

היו"ר: ד"ר משיח אתה זוכך את שמו מגדל לא?

מר פרג'י סרוסי: לא, רק ד"ר משיח קוראים לו, היו קוראים לו.

היו"ר: היו קוראים לו, אז זה מה ששאלתי, אתה כן זוכך שמו היה-

מר פרג'י סרוסי: ד"ר משיח, כן אני זוכך, כן.

היו"ר: אתם נשארתם עוד הרבה זמן במגדל?

מר פרג'י סרוסי: בערך עד 56'.

היו"ר: והוא היה עוד בחיים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבינן עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר פרג'י סרוצי: לא, מי?

היו"ר: ד"ר משיח.

מר פרג'י סרוצי: לא יודע, לא זוכר, לא יודע, לא יודע.

היו"ר: עד היום אתה לא יודע?

מר פרג'י סרוצי: לא יודע, אני היום גר בתל אביב, משנת 69, עזבתי את טבריה.

היו"ר: הוא היה רופא של קופת חולים?

מר פרג'י סרוצי: הוא היה עובד בקופת חולים, רופא קופת חולים,
כן.

היו"ר: טוב, תודה רבה לך.

מר פרג'י סרוצי: בבקשתו.

עדותה של הגב' רבקה קבלה - תיק 89/97

קריאה: תגיד לי שאני לא שומעת טוב.

היו"ר: את לא שומעת טוב, אבל את תמסרי עדות, כן?
את תדברי, כן?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

קריאה: לדבר?

היו"ר: כן, והיא אם את לא שומעת היא תגיד לך מה, בסדר?
 טוב, אז-מוסרת-עדות הגברת, את מזל בニימאן? ..

גב' קבלה רבקה: אני קבלה רבקה.

כ.ה. קובל: רבקה קבלה. מי זאת מזל?

גב' קבלה רבקה: אחותי. זאת מזל אחותי.

דוד מימון: את כתבת את המכתב? אז רגע מה שמה?

כ.ה. קובל: לא, רבקה קבלה כתבה את המכתב.

גב' קבלה רבקה: בן אני, אני, זאת אני.

דוד מימון: למה כתוב פה?

גב' קבלה רבקה: הקשר היה עם מזל.

כ.ה. קובל: הקשר הטלפוני היה עם מזל. זהקשר לכך שלך שמו
 חלפונו?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבת מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלת רבקה: כן, חלפונו שמו.

היו"ר: אז אני רוצה להבין, את אחיות של חלפונו?

גב' קבלת רבקה: כן.

היו"ר: וגם היא אחיות?

גב' קבלת רבקה: כן.

היו"ר: וגם את אחיות. כן ירבו. ואתם, מאייפה עלייתם המשפחה?

גב' קבלת רבקה: מטוניסיה.

כ.ה. קובל: וחלפונו נולד פה בארץ בטבריה.

גב' קבלת רבקה: נולד בטבריה, בבית חולים איטלקי.

היו"ר: אתם אז הייתם גרים בצפת? מעברת?

גב' קבלת רבקה: לא, לא, בהתחלה היינו ביבנה -

היו"ר: בבית, בבית שלכם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבינן עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלת רבקה: כן, גרנו בבית חורבה-

היי"ר: בסדר.

גב' קבלת רבקה: שיפצנו וגרנו.

היי"ר: ואיך זה שלקחתם אותו לאיזה בית חולים?

כ.ה. קובל: לטבריה.

היי"ר: לטבריה?

גב' קבלת רבקה: הוא נולד בטבריה, הוא נולד בשנת 54' בטבריה.

כ.ה. קובל: באוגוסט.

גב' קבלת רבקה: אוגוסט, בדיקך זה היה בקיץ.

כ.ה. קובל: ואחרי שהוא נולד שחררו את אמא שלך הביתה ואמרו שחלוון ישאר בבית חולים?

גב' קבלת רבקה: בדיקך ככה, ישאר בבית חולים.

כ.ה. קובל: למה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלום
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלה רבקה: אמרו לה שהוא חולה ולא נתנו לה להניך אותו.

כ.ה. קובל: היה לא הניקח אותו אף פעם?

גב' קבלה רבקה: לא, לא, מסכנה לא. ובסוף כשרצו לשחרר אותו.

כ.ה. קובל: מפני שהוא היה חולה אמרו לה שהיא להניך?

גב' קבלה רבקה: אמרו לה חולה, אבל היא אמרה,

כ.ה. קובל: כך אמרו לה?

גב' קבלה רבקה: כן, בטח.

דוד מימון: הוא היה הילד הראשון?

גב' קבלה רבקה: לא, מה פתואם.

דוד מימון: היו ילדים?

גב' קבלה רבקה: הנה, אני הבכורה.

כ.ה. קובל: בי הבכורה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מצל בנימין: אחותי היא הבכורה.

גב' קבלת רבקה: זאת אחיו.

כ.ה. קובל: את הבכורה, ואחר כך?

מצל בנימין: לא, אחר כך משה, יש לנו אח.

כ.ה. קובל: יש אח ואחר כך את, אז הוא הרביעי.

גב' קבלת רבקה: כן. הוא הרביעי ואחר כך -

כ.ה. קובל: אז היא לא הניקה אותו כי אמרו לה שהיא חוליה.

גב' קבלת רבקה: אמרו לה חוליה, בדיקוק.

כ.ה. קובל: ואחר כך שלחו אותה הביתה.

גב' קבלת רבקה: שחררו, לפני שחררו אותה הביתה, אמרו לה בואי תכensi להגיד שלום לילד שלך. היא נכנסה וראתה אותו, נתנו לו אוכל, כזה יפה, תעונוג לראות אותו. היא יצא עם דמעות, והשתחררה.

כ.ה. קובל: היא השחררה הביתה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלה רבקה: השחררה, היא אמרה לי רבקה, הילד בריא, נראה כל כך טוב ובריא, למה הם עושים לי ככה?
 לא, היא לא תיארה עצמה שזו יהיה מצב כזה, חשבה לקחת אותו הביתה.

כ.ה. קובל: ומתי אמרו לה שתחזור לקחת אותה?

גב' קבלה רבקה: לא, הם הלכו לבקר אותו, היא ואבא שלי, ואמרו לה שהוא עוד חולה, שישאר עוד קצת. ביקרו אותו.

כ.ה. קובל: כמה פעמים ביקרו אותו?

גב' קבלה רבקה: פעם אחת, פעם שנייה אני הלכתי לבקר אותה.

כ.ה. קובל: אחרי כמה ימים ביקרו אותו?

גב' קבלה רבקה: ביקרו אותו אחרי שבוע, ככה.

כ.ה. קובל: והיה בסדר?

גב' קבלה רבקה: כן, ובפעם השנייה שלחו לנו, זה דרך הפועל המזרחי הסניף, אמרו לנו לבוא לקחת אותו הביתה. אז אני, בתור ילדה נערה בת ארבע עשרה, הלכתי אליה, זה היה בטבריה, אבל לא במקום האיטלקי, זה היה בית חולים קטן של ילדים,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלום
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

בקרית שמואל בטבריה, זה לא היה כלום, היה צרייף קטן. הגענו לשם, בכל זאת הגיעו חדשנית שלוש שנים בארץ, והגעתינו לשם עם אמא ואנחנו באים לפתח הבית, לפתח המקום איפה שנמצאים - הילdegm, ודקנו, ראיינו מישרא ניצא, רופא, לא יודעת רופא, אה, מה, הוא יוצא אומר מה אתם עושים פה? אמרנו לו שיש לנו פה ילד ואמרו לנו צרכיים לשחרר אותו וזה, אז הוא אמר כן, עשה לי ככה, הוא לא נתן לנו אפילו להכנס. הוא עמד ליד הפתח של החדר ואמר אין לנו שם בזאת תלכו הביתה.

דוד מימון: זה היה בחיפה?

גב' קבלת רבקה: בטבריה.

דוד מימון: באיזה מקום?

גב' קבלת רבקה: קריית שמואל זה היה. פעם -

דוד מימון: זאת אומרת לא היה בבית חולים.

גב' קבלת רבקה: לא.

כ.ה. קובל: לא באותו בית חולים שילדה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלת רבקה: לא באותו בית חולים, שיחררו אותו למקום אחר לקחו אותו.

מזל בנימים: לביתו ילדי שם.

גב' קבלת רבקה: כן, בית ילדים, זה כמו בית חולים, עם אח, אחיות ורופאים והכל. אז לא נתנו לנו לראות אותו, אמרו לנו לכון הביתה, אין לנו שם כזה, תלכו הביתה. הלכנו, אמא מסכינה, מרוב צער בכתה לי כל הדרך, אני בתור ילדה, מה אני אעשה איתתה? ממש היה צער גדול מאוד.

כ.ה. קובל: בת כמה את היית?

גב' קבלת רבקה: בת 14. וזה רק חדשה בארץ, בכל זאת הגעתי למקום. וכלום כלום, אחרי שבוע ככה בערך, באו ז肯 וזקנה הביתה אלינו, אומרים לה גברת הילד נפטר. בבקשתה תנתני לנו דמי הקבורה. אמא, אין לנו כסף, אנחנו באננו חדשים, בקורס אבא עובד בדחק, הלכה הביאה מהמכות, לוותה כסף ונתנה להם, מפני שהיא אמרה, היא אמרה להם אין לי. אבל אחר כך אמרו לה תראי, נוציא אותו מהקבר. אז אמרה להם, איך הקבר? איך זה? לא רצוי לענות. הלכה פחדה, נתנה להם כסף אמרה להם קחו, אני לא יודעת כמה גמורים, אבל היא נתנה להם וזהו, וגמרנו. סוף הפרשה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: פה כתבת שכאלו הוא היה בקרית שמואל בחיפה.

מזל בנימין: לא, טעינו.

דוד מימון: זה טעות, בסדר.

גב' קבלה רבקה: לא, לא, בטבריה, אני זוכרת היטב אני הלכתי איתה.
אני, זה ממש פרשה מאד מזעزعת וכואב הלב, ההורים נפטרו,
מרוב צער. מרוב צער, אני אומרת את זה.

דוד מימון: מה שם ההורים?

מזל בנימין: אוכיה ויוסף קבלה.

דוד מימון: אוכיה?

מזל בנימין: א.ו.כ.ג.ה.

כ.ה. קובל: אוכיה ו-

גב' קבלה רבקה: יוסף קבלה.

דוד מימון: עשו כתבתם במכותב קבלה או גבליה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלים
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלת רבקה: גבלה, גבלה היינו כשהוא לארץ.

דוד מימון: איך זה היה כשקרה המקרה? מה היה שם המשפחה?

גב' קבלת רבקה: גבלה, גבלה.

דוד מימון: קבלה ב-ק'.

גב' קבלת רבקה: לא, עם גימל.

מזל בנימין: בתעודת זהות גבלה.

גב' קבלת רבקה: בגימל היה.

דוד מימון: כשהיה המקרה אז המשפחה היה גבלה.

גב' קבלת רבקה: גבלה, כו', עם גימל היה.

מזל בנימין: כשהגיעו ארצה החליפו את השם.

דוד מימון: בסדר, אבל אנחנו מעוניינים לדעת איך זה היה.

כ.ה. קובל: איך הוא נרשם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלת רבקה: זה מאד כואב. אני היום, עד היום הזה אני לא יודעת, למה צריך לעשות דבר זהה, לאנשים שבאו כל כך ישרים ותמים ולא יודעים כללם, סיידרו להם דבר זהה.

כ.ה. קובל: אתם כתבתם במכותב שהתקבל צו גירוש.

גב' קבלת רבקה: מה? קיבל צו גירוש, בדיק. הוא קיבל קודם כל תכנית לביר מצוה. זה שתקנו, אין מה לעשות,

כ.ה. קובל: זה מבנק. אז זה סימן אבל שהוא היה רשום באיזשהו מקום.

גב' קבלת רבקה: כן, היה עוד רשום.

כ.ה. קובל: אבל צו גירוש שמרתם אותו?

גב' קבלת רבקה: מה לעשות איתו, אמא אמרה,

מזל בניימיין: שלחנו אז לשר הבטחון,

דוד מימון: אז איך אתם יודעים את מספר תעודה הזהות שלו?

מזל בניימיין: ממשרד הפנים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמים
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: היו לכם שם.

מזל בנימים: כן, אבל בזמן שקיבלו את הצו התעורר שוב המקרה וחקרנו. הם התמכו לעשות כל מיני מכתבים - שאולי אפשר ליצור איזשהו קשר או תגיתו מה, אז יצא מזה שהוא מת ופשט לא מחקו אותו במשרד הרישום.

כ.ה. קובל: איפה תעודה פטירה, כי אני שמעתי מה שיש תעודה פטירה, מישחו אמר. היא לא מצורפת.

דוד מימון: זאת אומרת אתם למשרד הפנים, מסרתם את השם ולפי השם הוא הוציא לכם את תעודה זהה.

גב' קבלה רבקה: כן, כן.

כ.ה. קובל: איפה תעודה הפטירה?

קריה: אנחנו לא הבנו אותה, אבל התעודה פטירה היא נמצאת במשרד הפנים ולא בעיה להוציא את זה.

גב' קבלה רבקה: אבל הם לא נתנו לנו כלום.

כ.ה. קובל: אבל יש לכם אותה, אז תשלחו לנו העתק ממנה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלה רבקה: אז היא נמצאת במשרד הפנים, למה לא נותנים לנו את האישור, לא כלום.

דוד מימון: אבל את תשכחו לרשום את מספר התיק 89-א-כ-ו?

מזל בנימין: נרשם 89'.

דוד מימון: לפי ההודעה שקיבלתם.

כ.ה. קובל: 89/97.

דוד מימון: יש לכם על הזימון, כדי שנדע איפה לשיעיך את זה.

היו"ר: תגידו, כל ההליכות לבית החולים ולמקומות האלה זה הכל מצפת?

גב' קבלה רבקה: כן.

היו"ר: כל הזמן באתם מצפת?

גב' קבלה רבקה: כן.

מזל בנימין: עוד לא היה בית חולים בצתת עדיין.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבון עולוי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלה רבקה: אז לא הייתה בית חולים, היה את האיטלקי, עד שלקחו אותה מסכנה, איזה סבל. אז ככה צריך להיות ולקראת דבר זהה?

היו"ר: אני שכבתה בבית חולים בصفת ב- 1929 משחו זהה.

כ.ה. קובל: אבל לא בבית חולים לילדיות.

היו"ר: לא.

גב' קבלה רבקה: הדסה היה, אז היה הדסה.

היו"ר: את מתכוונת לילדיות.

גב' קבלה רבקה: היא נולדה בصفת, כשהנולדה היא, גם היה בלגן, היה פחדה אמא, אני הייתה, הlected ביקרתי, אומרת לי לא נתנו לי אותה, וכי תראה מה יהיה לי עכשו. רק שלא יהיה לי עם התינוקת כמו שהיא לי, מסכנה, היא ממש הייתה.

דוד מימון: ואחרי העניין הזה לא חיפשתם בשום מקום.

גב' קבלה רבקה: כלום, שום דבר.

דוד מימון: אחרי צו הגירוש, זהו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' קבלת רבקה: זההו.

דוד מימון: וגם לפני זה כשהודיעו שהיא מתה, לא הlectedם לבית קברות, לחברת-קדישא.

גב' קבלת רבקה: כלום, כלום.

דוד מימון: כי האמנתם.

גב' קבלת רבקה: האמננו, זה הכל,

דוד מימון: אז מה קרה עכשו?

מזל בגין: עכשו העניין התעורר שוב בעקבות כתבה שקראי בעיתון, שמספר גברים ונשים מחפשים את הזאות שלהם, ולפחות שניים עולים מטוניס.

דוד מימון: אז החלטתם לפנות.

גב' קבלת רבקה: וגם בטלוויזיה איך שהם מדברים בטלוויזה, בדוק אותו סיפור שלנו. אני עוד מעט היתי נכנסת לטלוויזיה, צוועקת, בחויי, בלילה בלבד אני צוועקת אני אומרת, רק השכנים לא ישמעו, שיגידו אולי יצאה מדעתה הבוחרה זו. זה מאוד כאוב, זה לא מצב הכח נעים. וזה חבל, למה שלא יהיה עוד

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גבר בישראל, כששלחו לו לצבאי, אז אמרה ראתה את המכתב אמרה הלוואי, אמן, ימצאו אותו יקחו אותו קבוע לכל החיים, רק שיהיה בחיים. ואיפה זה? אין צדק בעולם, עשו דבר זהה לא-

היו"ר: טوب, תודה רבה לך.

גב' קבלה רבקה: בבקשתה.

עדותה של הגברת דניס חרבו - תיק 113/97
היו"ר: העדה הבאה היא הגברת דניס חרבו בתיק 113/97.
הגברת דניס, אפשר לדעת, אתם הייתם עושים דברים אז?

גב' דניס חרבו: כן.

היו"ר: מייפה?

גב' דניס חרבו: ממוקמו.

היו"ר: מתי הגיעם ממרוקו? באיזה שנה?

גב' דניס חרבו: יש לי תאריכים הכל בתעודת,

היו"ר: לא, לא חשוב.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' דניס חרבו: יש לי כמעט 48 שנים, יותר.

דוד מימון: אז הגעתם ב- 49'.

גב' דניס חרבו: בלבד היצתי.

דוד מימון: את עוד לא הייתה נשואה?

גב' דניס חרבו: לא.

היו"ר: ואייפה שיכנו אותן? באיזה מקום?

גב' דניס חרבו: היצתי מעברה בשיכון ג', מעברה בטבריה.

היו"ר: טוב, אנחנו מבינים שבשנת 51' כבר הייתה נשואה.

גב' דניס חרבו: כן.

כ.ה. קובל: וילדת תאומות?

גב' דניס חרבו: כן.

היו"ר: וילדת תאומות בבית החולים הסקווטי בטבריה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבינן עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' דניס חרבו: נכון.

כ.ה. קובל: הייתה בת 15.

גב' דניס חרבו: כן.

היו"ר: טוב, קרה משהו עם התאומות האלה?

גב' דניס חרבו: היו לי ביד שלי במעברת. היו לי חודשיים,

דוד מימון: יצאת מבית חולים איתם הביתה?

גב' דניס חרבו: בטח, עם הילדה הכל בבית היתי. היו ביד שלי
חודשיים. לקחת אוthem לבית חולים דוד בטבריה. ביקרתי
אותם כמה פעמים, והיומן האחורי שביברתי אותם -

כ.ה. קובל: למה לחת אום לבית חולים?

גב' דניס חרבו: היו חולים, חולים רגיל.

כ.ה. קובל: כן, ביקרת אותם,

גב' דניס חרבו: ביקרתי אותם, יומן האחורי שראיתי אותם משחקים
במייטה, זזים עם הידיים, ככה, את יודעת, בתורת תינוקות,
כמה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: את הינקת אותם שם בבית חולים?

גב' דניס חרבו: הנתקי אותם קצר במעברה, לא בבית חולים לא. אבל היו כבר-אוכלים דברים כאלה שהיו אוכלים אז, ועצמתי אותם משחקים בmitah,

דוד מימון: כן?

גב' דניס חרבו: אחר כך הלכתי עוד פעם לבקר אותם, חיכה לי רופא בפרוזדור של בית דוד, אומר לי בואי בואי אנחנו רוצים לדבר איתך. אמרתי לו מה? הוא אמר לי ילדה אחת נפטרה. אני אז לא ידעת מה זה נפטרה, אמרתי לא אין דבר תנ לי אותה. אני אמרתי אולי זה בריאה, חשבתי ככה, אמר לי לא, אני חושב שאתה לא הבנת מה זה נפטרה, אמרתי לו מה זה? אמר לי מטה. אמרתי לו מטה, היתי קטנה לא הייתה מבינה כלום. אמרתי לו טוב אני עלה לראות את השניה, אומר לי לא כדאי לך, את עשוי בטח את לא מרגישה בסדר, זה שום דבר, וכי הביתה, אנחנו נקבע אותה ונטפל לך בשניה.

אני הלכתי הביתה, לא ראיתי אותה מטה, לא ראיתי כלום, הלכתי הביתה למעברה. אומרים לי תשבו שם במעברה שבע ימים. הלכתי לשפט בצריף, לחרת -

דוד מימון: היה בעליך איתך?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' דניס חרבו: לא, בעלי לא היה איתני, אני שהתחתנתי איתו הוא היה גם צעיר, הlk' לצבע והכיר מישמי אחרת והתחנן אליה לפני התגרש ממני,

* * *

דוד מימון: כשאת ילדת הוא כבר עזב את הבית?

גב' דניס חרבו: משהייתי בהריוון אני לא מכירה אותו.

דוד מימון: הבנתי.

גב' דניס חרבו: - אז אומר לי גם השניה מטה. ככה אמרו לי. עכשו פה, הלכתי לפניהם עשר שנים, הלכתי, בעלי השני הlk' הביא לי את התעודות נפטרות, כתוב מה אחורי שלושה ימים מטה השניה. וזה לא נכון, למחמת באו אמרו לי השניה מטה. ופה כתוב שלושה ימים אחורי מטה.

אני לא רأיתי את הקבר שלכם, לא רأיתי שהכניםiso אותם לקבר. אני לא רأיתי אותם מתים, לא רأיתי כלום. לא רأיתי שום דבר.

דוד מימון: איך קראו לבעל?

גב' דניס חרבו: הראשון? מורייס אבוטבול.

כ.ה. קובל: מורייס אבוטבול?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' דניס חרבו: כו. הבאתி לך הכל שמה, כל הנגידות שמה.

דוד מימון: כשיצאת הביתה בפעם הראשונה עם התאומות, קיבלת איזה תעודה לידיה?

גב' דניס חרבו: אני לא זוכרת שום דבר, אני אגיד לך את האמת, אני הייתה לייבדי בלבד.

דוד מימון: כו, ברור.

גב' דניס חרבו: אין לי אף אחד, אפילו שכנים לא הייתה מכירה.

דוד מימון: זאת אומרת שאין לך תעודות זהות שלהם?

גב' דניס חרבו: הבאתי את התעודות פטירה שלהם עכשו.

דוד מימון: תעודה פטירה הבאת.

גב' דניס חרבו: הבאתי. ואני הlected -

דוד מימון: איך השגת את תעודות הפטירה, הlected למשרד הפנים?

גב' דניס חרבו: בעלי הביא לי אותם. בעלי השני הביא לי אותם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: משרד הפנים?

גב' דניס חרבו: והלכתי בהם לבית הקברות של טבריה, היו לי מכרים
 שמה עובדים, --בדקנו כל בית הקברות, בדקות-הנויות אין
 שם שלהם שמה, אין להם קבר שמה.
 יש לי תעודה זהות אם את רוצה אותה.
 הביתי הכל בשבייל שידעו.

דוד מימון: בסדר.

גב' דניס חרבו: תננו לי אחד ותקחו אחד.

דוד מימון: לא, לא, ניתן לך את הכל. אנחנו נצלם וניתן לך חזרה.

גב' דניס חרבו: תודה, תודה.

היו"ר: את מגישה תעודה פטירה ובכל זאת את לא מאמין לטעודה.

גב' דניס חרבו: מה פתאום אני אאמין לה?

היו"ר: אני שואל.

גב' דניס חרבו: איך אני אאמין לה, שאין לא ראיתי אותם מתיים, ולא
 ראיתי אותם קוברים אותם בפנים, ולא, אין להם קבר בבית

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

הקבורות שלנו. אני עשר שנים אני מחפש בቤת הקברות בטבריה. יש לי מכרים עובדים שמה מהמשפחות, שבדקו כל הנזירות בቤת הקברות ובדקו הכל, אין כלום, אין כלום.
 איך אתה רוצה אני אאמין?

היי"ר: אני לא רוצה שום דבר אני רק שואל.
 תודה רבה לך.

גב' דניס חרבו: תהיה בריאות.

עדותו של אדונן עזרא דגמי - תיק 142/97
 גב' חווה שם טוב: סליחה, הוא לא מדובר בעברית טוב, הוא דובר ערבית.

כ.ה. קובל: אז מישחו שייעמוד על ידו ויתרגם.
 את הבית שלו?

גב' חווה שם טוב: הוא דוד שלי, אח של אבא שלי. הילדים שלו יושבים פה, אבל כולם מתרגשים. אני זו שהגשתי גם את הבקשה ונדרשתי לטפל בזו.

כ.ה. קובל: את גברת חווה שם טוב?

גב' חווה שם טוב: אמת.

ועדת חקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: והוא האבא של ויקטוריה, כן?

אדון עזרא: כן.

היי"ר: מה שמו? אדון -

כ.ה. קובל: עזרא דגמי?

אדון עזרא דגמי: כן.

היי"ר: אתה עליית מאיזה ארץ באותם השנים?

אדון עזרא דגמי: כן, באתי מעיראק.

היי"ר: באיזה שנה באתם?

אדון עזרא דגמי: 15'.

היי"ר: ואייפה שמו אתם, באיזה מעברה או מה?

אדון עזרא דגמי: במעברה, כן.

היי"ר: איזה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

אדון עזרא דגמי: זקיה, מעברת אור יהודה.

דוד מימון: אור יהודה.

אדון עזרא דגמי: עכשו או יהודה, כן.

דוד מימון: הוא הדוד שלך?

גב' חוה שם טוב: כן, אך של אבא שלי.

דרך אגב, אני שאלתי אותו למה לkeh כל כך הרבה זמן עד
 שהוא פנה אליו לספר לי את הסיפור שנעולמה לו ירצה, מעולם
 לא שמעתי, אז הוא אמר לי שם היו בתקופה סגורה והם
 התבונשו לדבר, אבל לאחר שם ראו שהמצב הזה התחיל
 להתרשם בעיתונות, ויש לזה הדים וממצוילים שחתפו
 אותם, אז הוא היה מוכן לפתח את הלב ולדבר על זה.

דוד מימון: בסדר.

היו"ר: מה שמו?

גב' חוה שם טוב: עזרא דגמי.

היו"ר: אז מר דגמי, אני מזכיר לך שאתה צריך לומר את האמת, את
 כל האמת ורק את האמת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

אדון עזרא דגמי: רקאמת.

היי"ר: מר דגמי מעיד בתיק 142/97. איז אתה עלית -

דוד מימון: ב- 51'.

היי"ר: בשנת 52',

אדון עזרא דגמי: כן, נולדה לי בת.

היי"ר: נולדה לך בת.

כ.ה. קובל: זאת בתת ראשונה או לא הייתה ראשונה?

אדון עזרא דגמי: לא, רביעית.

קריאה: ...

היי"ר: אי אפשר לעזר, איז זה לא משנה אם זה רביעית או שלישית,
 לא צריך -

דוד מימון: ... שזה לא בת ראשונה, זה -

אדון עזרא דגמי: היותי מעירק יש לי שלוש ילדים והוא הרביעית.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

דוד מימון: כן, עכשו וקראת לה ויקטוריה.

אדון עזרא דגמי: כן. ויקטוריה כן.

היו"ר: אז מה קרה בזמן הלידה או -

אדון עזרא דגמי: היה לה קצר חום.

היו"ר: למי לה?

גב' חוה שם טוב: רגע סליחה, אני רוצה לבדוק להסביר.
הוא אומר כשאשתו ילדה היא יוצאה מבית חולמים יחד עם
הילדה.

דוד מימון: ברגעוד למה שכתוב במכtab.

גב' חוה שם טוב: זה מה שהוא הסביר לי, וזה מה שאני כתבתי.

דוד מימון: בסדר, אני רק רוצה -

גב' חוה שם טוב: כן, אז עכשו הוא נותן את העדות, כי זה מה שאני
הבנתי ממוני.

הוא אומר שהיא יוצאה עם הילדה מבית חולמים -

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

כ.ה. קובל: ואחרי שלושה ימים -

גב' חוה שם טוב: לאחר שלושה ימים או ארבעה ימים הוא לא זוכר,
 הילדה קיבלה חום. היה לה חום -

כ.ה. קובל: לאותו בית החולים שהיא ילדה?

גב' חוה שם טוב: הוא אומר לאחר שאשתו ילדה שלושה ימים לאחר מכן,
 הילדה קיבלה חום,

כ.ה. קובל: הילדה קיבלה חום, לקחו אותה ל קופת החולים.

גב' חוה שם טוב: והם חזרו אליה ל קופת החולים והרופא מקופת החולים
 הפנה אותה לבית החולים, הפנה אותם.

אדון עזרא דגמי: לבית החולים דג'ני.

גב' חוה שם טוב: אז הוא אומר לאותו בית החולים, שהיא ילדה לשם
 היא נשלחה.

כ.ה. קובל: טוב. ומה שם אמרו?

אדון עזרא דגמי: הלכנו לבקר אותה -

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

כ.ה. קובל: רגע, השאירו את הילדה והאמא חוזרה הביתה?

אדון עזרא דגמי: כן, כן, אמרה תשאירו פה, לקחו אותה לבית חולים,

גב' חוה שם טוב: רגע, לאט, לאט, דוד.

כ.ה. קובל: השאירו את הילדה ואת האמא שלחו הביתה, כן.

גב' חוה שם טוב: הוא אומר שהם חזרו לבית חולים הם היו ביחיד והוא אשתו, שבינתיים אשתו נפטרת זכרונה לברכה, ושם עליזה, הם השאירו את הילדה, נישקו אותה, חיבקו אותה, ולקחו את הרגליים והלכו.

כ.ה. קובל: אז השאירו את הילדה בבית חולים וחזרו הביתה.

גב' חוה שם טוב: כן.

דוד מימון: אחר כך הם ביקרו אותה?

אדון עזרא דגמי: אחרי שבוע.

גב' חוה שם טוב: אחרי שבוע?

אדון עזרא דגמי: כן. בית החולים, לא שבוע, אין לנו כספ', לא יכולנו לדבר עברית, אין לנו כספ',

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

כ.ה. קובל: בסדר, זה מה שהוא אומר.

גב' חוה שם טוב: לא, אני פשוט רוצה להבין אותו, לכן, סליחה שאני מתערבת; אני פשוט רוצה להסביר לך כמו ש... .

דוד מימון: אחרי שבוע ראו אותה.

כ.ה. קובל: אז אחרי שבוע, לא היה להם כסף לנסוע,

גב' חוה שם טוב: המצב היה קשה, לא היה להם, לא נسعו לבית החולים לבקר,

כ.ה. קובל: אז רק אחרי שבוע באו.

גב' חוה שם טוב: ורק לאחר שבוע הם באו לבקר את הילדה.

אדון עזרא דגמי: אמרתי אני אקח אותה, היה בסדר, הוא אמר בעוד שבוע תיקח אותה.

גב' חוה שם טוב: כשהם חזרו לבית החולים לאחר שבוע מצבה של הילדה היה בסדר ואמרו להם תלבכו ותחזרו עוד שבוע לחת את הילדה.

דוד מימון: כן, ומה קרה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

היי"ר: אבל הם חזרו לא כעבור שבוע, אלא -

אדון עזרא דגמי: איפה מטה? למה לא אמרתם, לא אמרתם בבית, אמרו לך, תלך שומב-בחוץ תהאל אותו. שנאל את השומר בחוץ, אמר לי זה, זה אומרים מטה מטה.

היי"ר: שיתרגם לך את זה לעברית.

גב' חוה שם טוב: הוא אומר שהם חזרו, חזר לאחר, סליחה?

היי"ר: שיתרגם לך את זה לעברית.

כ.ה. קובל: בסדר, אז הם חזרו אחרי שבוע,

גב' חוה שם טוב: חזרו אחרי שבוע, אמרו להם שהילדה מטה. עכשו הם אמרו איפה תעוזת פטירה? איפה כבר? למה לא הועדתם לנו? אז הם אמרו לך תהאל את השומר. השומר בחוץ, הוא שאל את השומר בחוץ, השומר אומר אני יודע מה, מה שהם אומרים, היא מטה אז מטה.

דוד מימון: הם לא התעניינו אחרי זה לראות איפה היא קבורה?

אדון עזרא דגמי: לא, לא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

כ.ה. קובל: לא ישבו שבעה?

גב' חוה שם טוב: לא ישבו שבעה, אמרו להם תלכו הביתה, הילדה מתה.

הוא לא יודע --

דוד מימון: תשאלו אותו אם קיבלתם צו גירוש אחרי כמה שנים?

אדון עזרא דגמי: כן, קיבלתי צו גירוש, כמה פעמים שלחו לי מכתבים. אמרתי אין, אומרים היא מתה. באו משטרת צבאית בנות. איפה הבהט, למה לא אומרים, שלחנו מכתבים למה לא מחזירים מכתבים? אז אמרתי אני,

גב' חוה שם טוב: הוא אומר במשך שלוש פעמים הוא קיבל צווי גירוש ובאו גם שוטרות צבאיות ושאלו איפה הילדה, אז הוא אומר אני לא יודע, אמרו לי שהילדה מתה. אז הוא לא זוכר אם הוא נתן להם בחזרה, הוא אומר שהם ישבו וחקרו אותו, והוא חושב, הוא לא בטוח, הוא לא זוכר, אם הוא החזיר להם את המכתבים של הלשכת גירוש, אם הוא החזיר את זה בחזרה, או שהוא השאיר את זה, הוא לא יודע מה קרה עם זה.

דוד מימון: אתם כותבים שנייה -

קריאה: סליחה, אנחנו מסרנו את זה ...

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

גב' חוה שם טוב: אז הילדים שלו אומרים שהם החזירו את זה.

דוד מימון: אתם כותבים ש- 18 שנה קיבל קצבה מהביטוח הלאומי?

אדון עזרא דגמי: כן, כן.

דוד מימון: יש לכם אולי איזה נייר אחד, שאפשר לראות תעודה זהה של הילדה?

אדון עזרא דגמי: מאיפה אני - -

גב' חוה שם טוב: אשתו הייתה -

דוד מימון: אולי בבית, חשוב לדעת מה מספר תעודה זהה שלה.

אדון עזרא דגמי: אני יודע מספר תעודה בשבייל הילדים, זה גدولים.

דוד מימון: אין לך איזה נייר בבית, איזה מסמך?

אדון עזרא דגמי: לא.

גב' חוה שם טוב: הוא לא זכר שהוא שמר, ואשתו הייתה מטפלת בכל העניינים האלה עם הניגרת והכל, הוא גם לא יודע לקרוא ולכתחות, אז כשאשטו נפטרה הוא לא יודע מה קרה עם כל הניגרת, נזקרה, נקרעה. היא הייתה בעלת הבוטשיות.

ועדת חקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

אדון עזרא דגמי: כן, כל השנה, קיבלתי גם כן בשבייל - גם כרטיסים מזון גם כן, כל חודש נתנו לה, ביצים, עופות.

גב' חוות שם טוב: הוא אומר שבעזמנם היו נוותנים קרטייסי מזון, והוא קיבל את זה עבורה, וגם ממשך שמונה עשרה שנים הוא קיבל קיצבה.

הוא אומר שבביטוח לאומי הוא קיבל גם קיצבה.

אדון עזרא דגמי: אני אמרתني לביטוח לאומי, אחד היה חבר שלי, שאלתי אותו מה יהיה שוב אתכם שליחים לי כסף? אמר לי מה, מה אתה מפסיד שהוא? קיבל תשתוק.

גב' חוות שם טוב: אז הוא אומר שבביטוח לאומי יש לו מישהי חבר, שאמר לו מה זה שאני מקבל כל הזמן קיצבה כל חודש. אז הוא אומר לו מה אתה מפסיד, אתה בסך הכל מרוויח, קיבל ותשתוק.

אותו בן אדם שהוא דבר אליו, הוא נפטר בינתיכים.

היי"ר: טוב, תודה רבה לך.

מר דגמי משה: אם אפשר רק להעיר הערת אחת.

גב' חוות שם טוב: זה הבן שלו הגדל.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 27 בנובמבר 1997

מר דגמי משה: מה שאני שמעתי ממאמא שלי זכרונה לברכה,

דוד מימון: קודם תגיד מה שמק.

מר דגמי משה: דגמי משה.

היי"ר: משלים את העדות משה דגמי.

מר דגמי משה: כשהיו אביה שלקחו אותה לבית החולים אז היו שם אלו שקיבלו אותה, אז שאלו את אבא, דרך אגב הוא לא אמר. אמרו לו כמה ילדים יש לך בבית, הוא אמר להם שלוש. קודם הם לא רצוי לקבל את החולה, את הילדה, כששמעו יש לו שלושה ילדים, אמרו לו טוב אנחנו נקבל אותה, רק את זה רציתי להעיר.

היי"ר: בסדר, תודה רבה.